

A tak běháme. Páč mě popadla běhací nálada. Jela jsem v pindělí momentálně mentálně zdevastovaná z počítačového kurzu a pobyt v narvaný a dosti hlučný tramvaji mi nepřidal. I napadlo mě, že pokud Brtník vyhověl mému požadavku, aby mi tam nechal jednoho z psůch, mohla bych zapojit do venčení i úsek, kdy dostane šanci taky tělo, když mozek už si svoje odpracoval.

Doma ně mě čekal Rumíček a hnedle dostal ode mě rohlíček. Páč když vás doma vítá takovej šťastnej preclík zrzatej, tak mu tu jeho radost musíte taky vrátit. A roohlíček je o radosti. Takže pak se předsíní sunul preclík kříženej s krabem, co chodí do strany, požvykoval si a z huby mu trčela prdelka rohlíku ☐ . To mi umožnilo rychle přehodit oděv, nacpat dobrůtky do ledvinky, popadnout vodítko a tradáá, jdeme. Rumíček podle mě začátek cesty stopoval Talimůru, která mu označila voňavě cestu, kudy její nožky kráčely. Naštěstí ho jeho stopovací vášeň opustila na kraji polí, když jsem nás nasměrovala z cesty stranou. A tak jsme mohli nejdřív hezky popracovat. Mozek se Rumíčkoví dostavil záhy a tak moc hezky chodil do stran, zastavoval se na dálku, lehal na dálku na gesto, prostě suprově fungoval. Tak jsme zašli taky hezky do stařiny, kde mi našel jednoho bažantíka.

No a protože byl sám tak jako svižnej v tom pohybu, tak se to pěkně hodilo a já do běžného venčení zařadila i trochu společného běhu. Není to úplně to, na co jsem zvyklá, když jsem si běhávala sama a čistila si tím hlavu (a co jsme tady s holkama probíraly na fóru), ale je to běh. A já se teď potřebuju trochu víc hejbat a hlavně, ten den jsem to fakt potřebovala, aby se hlava dala trochu do pořádku. Neběželi jsme nijak dlouho, jen takový pěkně přehledný a rovný úsek mezi loukama a Rumíčkoví to vyhovovalo. Rozeběhl se jako vítr a letěl. Protože je to můj moudřej a rozumnej pán, kterej si mě hlídá, běžel napřed vždycky jen kousek cesty a pak se vracel. Moc prima to bylo. Pak jsem udělala přestávku a zašli jsme hloubš do louky, kam vedla jakási nově vyjetá cesta. A tak jsme chvíli zase dělali ohařinu. Protože další úsek byl uzounká už skoro nikým nepoužívaná stezička ve vysoký trávě, stříhli jsme si ještě kousek běhu i tady a já vnímala, jak se v hlavě dělá místo ☐

V posekaný a zase čerstvě narostlý vojtěšce jsme si hráli s balonkem a pak jsem mu ho nechávala naopak hledat. Mooočikovně mu to šlo, mooočikovně. Dole u kostelíka jsme si ještě chvílku běželi a pak už jsme si to jen tak štrádovali dom, u veteriny si stříhli slalom a řápičky a byli jsme spokojený, jak jsme si to užili. Hlava pěkně naskočila, takže jsem se hned po návratu mohla přešaltovat opět na to, že bude pracovat mozek a vrhla se na germánskou

gramatiku, slovíčka a cvičeníčko, neb - Übung macht den Meister, jak říkáme my germanisti ☐☐☐.

No a když už jsem byla tak rozběhaná, tak proč v tom nepokračovat, ne? Řekla jsem si ráno. Střihla jsem si lehounký rozcvičení, popadla Rumíčka, Tali dostala odpušky a rozběh po půlce bytu, aby nebyla zaskočená tím, že tentokrát nejde první, jak je zvyklá a šuuuuup. Mazali jsme s Rumíčkem. Páč je to pes, páč je to vižla, tak bude vždycky rychlejší, než já, takže není problém, běžet hned, jak vyjdeme z domu. Jeho to při venčení rozhodně nezpomalí. A když se náhodou někde zaseknul a četl si, tak jsem si klusala na místě. Jakmile se dal zase do pohybu, vyběhla jsem dál. No musím říct, že to bylo prima. Lehce jsme si oběhli kousek sídliště a pak jsme si šli hrát.

Tak fajn. Když jsme byli běhat s Rumíčkem, neměla by Flekatá zůstat škodná, ne? Takže když jsem je vyměnila a Tali se kousek od domu vypustila, rozběhla jsem se s "povelem" Tempo-tempooo. Vyběhla nadšeně, až jsem ji trošánek krotiti musela. A daly jsme si spolu stejnou trasu, jako s Rumíčkem. Tali se spokojeně tlemila na celej svět a čas od času se na mě i podívala! Tím se tedy běh stával trochu kostrbatějším, páč jak lovíte ty odměny a vona vám skáče na hlavu, tak to se blbě běží, to teda jo :D. Nicméně proběhly jsme se. Pak jsem už zvolnila, neb jsem chtěla, aby se - když je omezená vodítkem a zároveň ale rozhejbal střeva během, mohla vyvenčit. Po splnění základního úkolu mohlo dojít i na hrátky s psí kámoškou basseticí. Holky se mordovaly a Moly je po Rumíčkovi první pes, který si našel na toho pomatence flekatýho strategii. Stejně jako on, si prostě lehne a leží, když je Tali moc rozjetá. A že ona umí bejt rozjetá. Však to taky pocejtila Molinky panička, kterou vzala Tali do kolen. No jo, on ten basset je trochu jinde, než je ohař, takže slečna není zvyklá ☐☐. Při tom jejich blbíkovaní se mi rozepla spona na ledvince a ta šla k zemi. K velkému nadšení obou feňulí. Protože nebyla možnost, jak si ji nandat, pokud jsem chtěla držet vodítko., hodila jsem ji stranou a když si holky dohrály, poslala jsem Tali, ať mi to přinese. Jeee to holka šikovná ohaří, takže ano, došla pro ni a radostně si ji nadhodila na hlavu. A..... nastaly Vánoce. ☐ Nebo spíš teda asi žně, páč ledvinka byla rozepnutá a jí se na hlavu a kolem rozsypaly piškůty a nakrájený kolečka rohlíků. Jééééjejejeje, tolikatě dobrůtek najednou a zdarmáááááááááááá ☐. Tak jsme si spolu daly soutěž, kdo toho stihne víc nasbírat. O vítězi asi ani mluvit nemusíme, že ne?

Cestou k našemu domu na nás u silnice čekalo jedno malinký překvápko. U auta se válel

takovej nafukovací balonek na tyčce z drogošky. Tali se tam nařítla, žďuchla do něj a on poposkočil. Pochválila jsem ji, cože to pěknýho našla a tak šla do něj zvesela žďuchnout znovu. Popadla jsem tyčku a začala jí zlobit tím, že jí balonek ve vzduchu utíkal, schovával se za nohy a měnil směry. Je rychlá jako smrt, takže hópła a... ne ještě ne, balonek neprasknul, je takovej pevnější. Ale sundala ho z tý tyčky. Rozeběhla se a hópła na něj. Prsk a ... balonek zmizel :D. Veeelikánský sudoku pro pomatenou hlavu flekatice to bylo ☐ . A já měla o zábavu postaráno, protože to byste museli ten její gezichtík vidět ☐ . Já se směju ještě teď, když to píšu a myslím, že ona to luštila ještě dlouho poté, co jsme došly domů.

Aspoň měla o zábavu postaráno, když už jsou teď s Rumíčekm rozešli od stolu i lože ☐ .